

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 531

din 27 mai 2026

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2018 pentru completarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2018 pentru completarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.379 din 30 aprilie 2026 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.930A/2026.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, cu privire la motivele de neconstituționalitate extrinsecă, formulate în legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 61 alin. (2), art. 75 alin. (4) și art. 147 alin. (4) din Constituție, Președintele României susține că introducerea alin. (5) în cuprinsul art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, prin legea supusă controlului de constituționalitate, prin care a fost completat articolul unic din această ordonanță de urgență, încalcă principiul bicameralismului, astfel cum acesta a fost dezvoltat în jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

4. Susține, în acest sens, că Senatul a aprobat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 73/2018 pentru completarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice fără modificări și completări, dar la Camera Deputaților (Cameră decizională) a fost admis un amendament prin care s-a introdus un nou alineat, respectiv alin. (5), în cuprinsul art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, care prevede că în cazul întreprinderilor publice ale căror acțiuni sunt admise la tranzacționare, cheltuielile cu reprezentarea, transportul, diurna și cazarea ale administratorilor directorilor/membrilor consiliului de supraveghere și ale membrilor directoratului nu reprezintă beneficii sau avantaje, în sensul alin. (2) și (4) ale aceluiași articol, cu condiția ca aceste cheltuieli să fie realizate în scopul exercitării mandatelor.

5. Autorul obiecției mai susține, invocând cele statuate în jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul bicameralismului (deciziile nr. 710 din 6 mai 2009, nr. 413 din 14 aprilie 2010, nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, nr. 1 din 11 ianuarie 2012, nr. 62 din 13 februarie 2018 sau nr. 3 din 13 ianuarie 2021), că la Senat nu a fost discutat conținutul normativ al prevederilor nou-introduse la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, prevederi ce modifică regimul juridic al cheltuielilor de mandat pentru administratorii și directorii (în cazul sistemului unitar), respectiv pentru membrii consiliului de supraveghere și membrii directoratului (în cazul sistemului

dualist) ai întreprinderilor publice ale căror acțiuni sunt admise la tranzacționare, fiind adăugat un alineat distinct — alin. (5) în cuprinsul art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, aspect de natură să încalce principiul bicameralismului. De asemenea, se susține că Senatul a trimis Camerei Deputaților un proiect de lege cu un conținut diferit de acela care a fost adoptat de prima Cameră sesizată. Potrivit exigențelor principiului bicameralismului, procedura de adoptare a fost viciată prin includerea, direct în fața Camerei Deputaților, în calitate de Cameră decizională, a prevederilor legale criticate, care nu corespund scopului originar al legii adoptate de Senat, modificând astfel conținutul juridic și configurația actului normativ analizat.

6. În ceea ce privește motivele de neconstituționalitate intrinsecă, Președintele României susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 135 alin. (2) lit. b) referitoare la obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

7. Autorul obiecției susține că prin introducerea alin. (5) în cuprinsul art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, prin legea supusă controlului de constituționalitate, sfera cheltuielilor ce vor putea fi realizate de către administratori și directori, precum și de către membrii consiliului de supraveghere și membrii directoratului din întreprinderile publice ale căror acțiuni sunt admise la tranzacționare, cheltuieli circumscrise prin textul de lege criticat ca fiind afectate scopului exercitării mandatelor, va fi una nelimitată.

8. În acest sens, arată că, potrivit legii în vigoare, precum și modificărilor preconizate prin legea supusă controlului de constituționalitate, sfera acestor cheltuieli va cuprinde două categorii, și anume *cheltuieli realizate cu reprezentarea, transportul și diurna* — în scopul exercitării mandatelor — ce vor putea fi realizate nelimitat, și, respectiv, *beneficii* — plafonate la două indemnizații brute lunare/an. Astfel, susține că această configurație a cheltuielilor admise la decontare permite o cvasiuniversalitate a decontării de la bugetul statului pentru aceste categorii de angajați, respectiv administratori, directori, membri ai consiliului de supraveghere și membri ai directoratului, ceea ce depășește cu mult intenția inițiatorului legii.

9. Totodată, susține că, prin excluderea cheltuielilor de „reprezentare, transport, diurnă și cazare” din categoria beneficiilor (care sunt de regulă plafonate prin contractul de mandat), se creează premisa unor cheltuieli discreționare și nelimitate, iar această erodare a profitului societăților supuse guvernantei corporatiste, prin cheltuieli de protocol excesive, contravine obligației statului de a proteja interesele economice naționale, cu atât mai mult cu cât majoritatea întreprinderilor vizate, listate la bursă, sunt entități strategice pentru economia națională. Autorul mai arată, în același sens, că un cadru legislativ care permite „camuflarea” unor avantaje materiale, sub formă de cheltuieli profesionale, poate duce la o guvernanta corporativă netransparentă, subminând eficiența economică pe care statul este obligat să o garanteze. Mai mult, aceste

cheltuieli vor fi sustrate controlului și autorizării exercitate de către Agenția pentru Monitorizarea și Evaluarea Performanțelor Întreprinderilor Publice, întrucât nu se mai circumscriu noțiunii de „beneficii” acordate într-un an de mandat, cu respectarea condiției de a nu fi depășită valoarea a două indemnizații brute lunare, această agenție nemaiavăd posibilitatea să aprecieze cu privire la oportunitatea acestor cheltuieli. Susține astfel că efectul dispozițiilor legale criticate este vădit contrar Deciziei Curții Constituționale nr. 392 din 29 aprilie 2026.*)

10. Autorul mai arată că prevederile legale criticate, introduse prin legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2018, încalcă cerințele de previzibilitate a unui act normativ, dat fiind faptul că determină imposibilitatea estimării cuantumului cheltuielilor încadrate în ipoteza normativă a dispozițiilor art. 39 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, nou-introdus prin actul normativ criticat, cheltuieli care sunt determinabile prin sintagma „realizate în scopul exercitării mandatelor”, pe care o folosește legiuitorul în scopul de a le circumscrie unui anumit criteriu. Susține că o cuantificare a cheltuielilor ce pot fi incluse la decontare pe baza acestui criteriu este practic imposibilă, ceea ce poate determina încălcarea prevederilor art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

12. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că intervențiile legislative aduse în procesul legislativ derulat la Camera Deputaților nu se circumscriu criteriilor esențiale stabilite de Curtea Constituțională pentru determinarea cazurilor în care într-o procedură legislativă se încalcă principiul bicameralismului. Apreciază că, prin raportare la forma înaintată în procedura parlamentară de către Guvern, adoptată de Senat, în calitate sa de primă Cameră sesizată, legea dedusă controlului de constituționalitate aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 73/2018 cu o completare, respectiv cu o modificare corelativă, soluții normative care, sub aspectul fondului reglementării, nu se îndepărtează considerabil de conceptele deja edictate. Consideră că, pe de o parte, dispozițiile avute în vedere la Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, vizează prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011, aprobate cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare, respectiv chiar actul normativ care reprezintă obiectul principal de reglementare al ordonanței de urgență a Guvernului înaintate în dezbatere în procedura parlamentară, potrivit prevederilor art. 115 alin. (5) din Constituție, cu o abordare care conservă concepția de ansamblu și principalele soluții avute în vedere de Guvern. Pe de altă parte, mai consideră că interpretarea sistematică a textului criticat, respectiv a art. 39 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare, evidențiază că respectiva redactare nu este de natură să reconfigureze major sfera beneficiilor sau avantajelor care pot fi menționate în contractele de mandat ale administratorilor și directorilor, în cadrul sistemului unitar, respectiv ale membrilor consiliului de supraveghere și membrilor directoratului, în cazul sistemului dualist, realizate în scopul exercitării mandatelor, iar, prin urmare, noua accepțiune rezultată nu poate avea semnificația unei veritabile deturnări de la scopul inițial al actului normativ. Totodată, mai apreciază că admiterea argumentației

autorului sesizării ar putea avea ca principală consecință eliminarea rolului Senatului de Cameră de reflecție, în sensul că acesta ar stabili definitiv conținutul normativ al legii, consecință fiind că a doua Cameră, în calitate sa de Cameră decizională, nu ar avea posibilitatea să modifice sau să completeze aceste norme juridice, ci doar să le aprobe într-o redactare prestabilită ori să le respingă, perspectivă în dezacord cu Legea fundamentală.

13. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, apreciază că, în condițiile în care prevederile art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală stabilesc rolul Parlamentului de „organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”, competența de legiferare a acestuia cu privire la un anumit domeniu nu poate fi limitată dacă legea astfel adoptată respectă exigențele constituționale. Apreciază că opțiunea legiuitorului cu privire la acoperirea unor cheltuieli cu reprezentarea, transportul și diurna, pentru administratori și directori, în cadrul sistemului unitar, respectiv pentru membrii consiliului de supraveghere și membrii directoratului, în cazul sistemului dualist, nu afectează în mod expres competența fundamentală a statului de protejare a intereselor naționale în activitatea economică și financiară. În acest sens, consideră că legea criticată este în acord atât cu principiile generale care orientează actul normativ în vigoare, în care se integrează, cât și cu dezideratele legate de obiectivitate și transparență față de public pe care trebuie să se desfășoare activitatea societăților de stat, de asigurare a profesionalismului și a responsabilității deciziilor manageriale, fundamentate pe standardele de bună practică internațională în materie. În acest sens, apreciază că, prin prevederile art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare, remunerația și beneficiile oferite conform legii sau contractului de mandat administratorilor și directorilor, respectiv membrilor consiliului de supraveghere și membrilor directoratului, continuă să fie consemnate în situațiile financiare anuale și în raportul anual al comitetului de nominalizare și remunerare, consiliului de administrație sau consiliului de supraveghere. Cadrul normativ în vigoare recunoaște Agenției pentru Monitorizarea și Evaluarea Performanțelor Întreprinderilor Publice competențele de a stabili politica de guvernare corporativă, de a coordona implementarea regulilor în domeniu la nivelul autorităților publice tutelare, de a le monitoriza și evalua, respectiv de a aplica sancțiuni pentru abaterile identificate, neîndeplinirea în mod repetat a indicatorilor de performanță, de tipul politicilor de investiții, finanțarea, operațiunile derulate, rentabilitatea și rata de distribuție a profitului sub formă de dividende, de către întreprinderea publică sancționată putând conduce la preluarea de către agenție a calității de autoritate publică tutelară, prin act normativ aprobat de Guvern, potrivit dispozițiilor art. 44 și 47 din același act normativ.

14. Mai apreciază că actul normativ dedus controlului de constituționalitate respectă în ansamblul său cerințele privind claritatea, precizia și previzibilitatea normelor juridice, întrucât în conținutul său nu se regăsesc pasaje obscure sau soluții normative contradictorii, iar acesta este redactat într-un stil specific normativ dispozitiv, care prezintă norma instituită fără explicații sau justificări, prin folosirea cuvintelor în înțelesul lor curent din limba română. Conceptele și noțiunile utilizate sunt configurate în concordanță cu dreptul pozitiv, iar stabilirea soluțiilor normative este departe de a fi ambiguă, acestea fiind redactate previzibil și univoc, cu respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 29 aprilie 2026 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

15. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată. În acest sens, invocând jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul bicameralismului, consideră că scopul reglementării din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 73/2018 este modificat prin noi intervenții asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011, atât din punct de vedere cantitativ, cât și calitativ, fiind îndeplinite și condițiile privind absența dezbaterii acestor noi intervenții legislative în Camera de reflecție, precum și condițiile de modificare substanțială a textului inițial. În privința criticilor de neconstituționalitate intrinsecă, apreciază că reglementarea beneficiilor ce pot fi incluse în cadrul contractului de mandat nu reprezintă un simplu aspect tehnic, ci o componentă esențială a disciplinei financiare și a bunei funcționări a economiei de piață, astfel cum aceasta este consacrată de art. 135 din Constituție, astfel încât statul are obligația să asigure nu doar libertatea economică, ci și un mediu caracterizat prin responsabilitate, transparență și utilizarea eficientă a resurselor.

16. Mai apreciază că, în forma actuală a cadrului normativ, legiuitorul stabilește în mod expres anumite categorii de cheltuieli ce pot fi incluse în executarea unui mandat, precum cele aferente transportului, reprezentării sau diurnei. Aceste limitări nu sunt arbitrare, ci reflectă necesitatea de a ancora cheltuielile într-o logică obiectivă, verificabilă și justificată de natura activității desfășurate. În acest sens, se apreciază că eliminarea unei asemenea delimitări legale este de natură să creeze premisele unei extinderi necontrolate a tipurilor de cheltuieli ce pot fi imputate entităților mandante, inclusiv atunci când acestea administrează sau utilizează resurse provenind din avutul public. În lipsa unor repere normative clare, s-ar ajunge la situația în care aproape orice tip de cheltuială ar putea fi justificată formal ca fiind legată de executarea mandatului, fără să existe un criteriu real de necesitate sau proporționalitate.

17. Consideră că un asemenea cadru normativ favorizează apariția unor practici discreționare, în care cheltuieli fără o utilitate economică evidentă — sau fără legătură directă cu obiectul mandatului — pot fi suportate din fonduri publice, cum ar fi, în absența unei delimitări explicite, cheltuieli precum cele de transport, reprezentare sau diurnă, în prezent reglementate și supuse unor condiții stricte, ar putea fi extinse sau reinterpretate în mod arbitrar, conducând la majorări nejustificate ale costurilor. Această situație contravine exigențelor art. 135 din Constituție, care impun statului obligația de a asigura un cadru favorabil valorificării eficiente a resurselor economice. În acest sens, utilizarea necontrolată a fondurilor publice nu doar că afectează echilibrul bugetar, dar distorsionează și mecanismele concurențiale, întrucât entitățile care beneficiază de astfel de practici pot opera în condiții artificiale, detașate de rigorile economiei de piață.

18. Mai mult, apreciază că lipsa unor criterii clare de decontare afectează principiile transparenței și responsabilității în gestionarea fondurilor publice. În absența unor categorii prestabilite de cheltuieli, controlul financiar devine dificil, iar verificarea legalității și oportunității acestor cheltuieli este serios îngreunată, putând conduce la apariția unui veritabil risc sistemic de utilizare inefficientă sau chiar abuzivă a resurselor. În plus, mai consideră că, din perspectiva libertății economice, o asemenea reglementare nu reprezintă o extindere reală a autonomiei contractuale, ci mai degrabă o detournare a acesteia.

19. Mai apreciază că libertatea contractuală, chiar inclusă sub o aparentă limitare pecuniară („sub condiția ca totalul beneficiilor acordate într-un an de mandat să nu depășească valoarea a două indemnizații fixe brute lunare”), nu poate justifica lipsa totală a unor repere normative în situațiile în care sunt implicate fonduri publice, întrucât aceasta trebuie exercitată în concordanță cu interesul general și cu principiile bunei gestiuni financiare.

20. În concluzie, apreciază că eliminarea tipurilor de cheltuieli ce pot fi menționate și decontate în contractul de mandat ar putea deschide calea unor cheltuieli necontrolate și nejustificate din avutul public, în absența unor criterii obiective și verificabile. O asemenea reglementare nu doar că ar putea să afecteze disciplina financiară, dar contravine și obligațiilor constituționale ale statului de a asigura o economie de piață funcțională, bazată pe eficiență, transparență și responsabilitate, astfel cum acestea sunt consacrate de art. 135 din Constituție.

21. **Președintele Senatului** nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2018 pentru completarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanța corporativă a întreprinderilor publice, lege adoptată de Senat la data de 16 octombrie 2018 și, ulterior, adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 8 aprilie 2026, având următorul cuprins:

„**Articol unic.** — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 73 din 17 iulie 2018 pentru completarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanța corporativă a întreprinderilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 iulie 2018, cu următoarele modificări și completări:

1. **Titlul se modifică și va avea următorul cuprins:**

„**ORDONANȚA DE URGENȚĂ A GUVERNULUI pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanța corporativă a întreprinderilor publice.**»

2. **După articolul unic se introduce un nou articol, articolul II, cu următorul cuprins:**

„**Art. II.** — După alineatul (4) al articolului 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanța corporativă a întreprinderilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 14 decembrie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) În cazul întreprinderilor publice ale căror acțiuni sunt admise la tranzacționare, cheltuielile cu reprezentarea, transportul, diurna și cazarea ale administratorilor și directorilor, în cazul sistemului unitar, respectiv ale membrilor consiliului de supraveghere și ale membrilor directoratului, în cazul sistemului dualist, realizate în scopul exercitării mandatelor, nu reprezintă beneficii sau avantaje în sensul alin. (2) și (4).”»

23. Textele constituționale invocate în motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 61 alin. (2) privind structura bicamerală a Parlamentului, art. 75 — **Sesizarea Camerelor**, art. 135 alin. (2) lit. b) privind obligația statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, precum și art. 147 alin. (4) referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale.

(1) **Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**

24. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate a acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la

regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în această ordine, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

25. Curtea reține că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, întrucât a fost formulată de Președintele României, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind îndeplinită, așadar, condiția de admisibilitate referitoare la titularul dreptului de sesizare.

26. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional, astfel cum se observă din fișa legislativă, legea supusă controlului a fost adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 8 aprilie 2026 și a fost trimisă spre promulgare la data de 16 aprilie 2026. Prezenta sesizare formulată de Președintele României a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 30 aprilie 2026. Astfel, Curtea reține că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în cadrul termenului de promulgare de 20 de zile (a se vedea Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70, ipoteza a doua), cu respectarea prevederilor art. 77 alin. (1) din Constituție.

27. În vederea analizării admisibilității prezentei sesizări cu privire la cel de-al treilea aspect de admisibilitate — obiectul controlului de constituționalitate, respectiv stabilirea sferei de competență a Curții cu privire la legea dedusă controlului —, Curtea reține că obiectul criticilor îl constituie conținutul normativ al legii adoptate de Parlament, dar încă nepromulgate de Președintele României.

28. În considerarea celor de mai sus, nefiind incident un fine de neprimire a sesizării formulate, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, ale art. 10, ale art. 11 alin. (1) lit. A.a), ale art. 15 alin. (1), ale art. 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității legii criticate.

(2) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1) Critici de neconstituționalitate extrinsecă formulate în legătură cu încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 61 alin. (2), art. 75 alin. (4) și art. 147 alin. (4)

29. Examinând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că există două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura legislativă, se încalcă principiul bicameralismului, și anume: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Întrunirea cumulativă a celor două criterii este de natură să afecteze principiul constituțional care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, a primei Camere sesizate din procesul legislativ (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 76 din 30 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 20 martie 2019, paragraful 31,

sau Decizia nr. 345 din 1 iulie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 11 februarie 2026, paragraful 48). Curtea a adăugat un nou criteriu, reținând că evaluarea respectării principiului bicameralismului impune un examen comparativ între forma legii adoptate de Camera de reflecție și cea adoptată de Camera decizională, prin raportare la scopul legii, în sensul de filosofie, de **concepție originară a actului normativ** (în acest sens, deciziile nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, nr. 514 din 5 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 31 octombrie 2017, paragrafele 28-40, și nr. 62 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 2 mai 2018, paragrafele 63 și 64).

30. Totodată, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, bicameralismul, întemeiat pe art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție, nu presupune ca proiectul de lege să fie adoptat în mod identic de cele două Camere ale Parlamentului; din contră, Camera decizională are dreptul să adopte proiectul de lege într-o formă diferită, în măsura în care menține obiectul de reglementare al inițiativei legislative și concepția de ansamblu a acesteia. Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a reținut că acesta nu presupune ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, în Camera decizională putând exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, desigur, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/prounerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare, care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragrafele 37 și 38, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 45, sau Decizia nr. 345 din 1 iulie 2025, anterior citată, paragrafele 49 și 50).

31. Curtea a mai reținut că legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, astfel că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră (Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, precitată, paragraful 29, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 32, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, precitată, paragraful 48, Decizia nr. 404 din 6 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 16 iulie 2019, paragraful 79, și Decizia nr. 154 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 15 mai 2020, paragraful 67).

32. Aplicând la prezenta cauză aceste considerente de principiu, **Curtea reține că legea criticată**, prin conținutul soluțiilor normative adoptate de Camera decizională cu referire la dispozițiile art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, **nu contravine principiului bicameralismului**, aceasta reflectând în continuare **scopul inițial avut în vedere de legiuitorul delegat în reglementarea principiilor de guvernanta corporativă a întreprinderilor publice**, astfel cum acesta reiese din analiza parcursului modificărilor legislative aduse dispozițiilor art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011.

33. Astfel, redactarea inițială a acestui text de lege, inclusiv cea rezultată prin modificările aduse prin art. I pct. 35 din Legea nr. 111/2016 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 1 iunie 2016, respectiv prin art. I pct. 35 din Legea nr. 158/2025 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 17 octombrie 2025, **viza reglementarea remunerației și a beneficiilor** oferite conform legii sau contractului de mandat administratorilor și directorilor în cadrul sistemului unitar, respectiv membrilor consiliului de supraveghere și membrilor directoratului, în cazul sistemului dualist, plata asigurării de răspundere profesională, precum și a altor beneficii, inclusiv a celor stabilite prin regulamentul-cadru aprobat de Agenția pentru Monitorizarea și Evaluarea Performanțelor Întreprinderilor Publice (AMEPIP), cu condiția ca totalul beneficiilor acordate într-un an de mandat să nu depășească valoarea a două indemnizații fixe brute lunare.

34. Analizând parcursul legislativ al legii criticate, Curtea observă că proiectul de lege a fost adoptat de Senat, la data de 16 octombrie 2018, fără modificări și completări. **Modificarea adoptată de către Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la mai mult de 7 ani de la adoptarea de către Camera de reflecție (la 8 aprilie 2026) se referă la introducerea alin. (5) în cuprinsul art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 și privește circumstanțierea sferei unor cheltuieli cu reprezentarea, transportul, diurna și cazarea acordate potrivit legii, sub formă de decontări**, administratorilor și directorilor/membrilor consiliului de supraveghere și membrilor directoratului întreprinderilor publice ale căror acțiuni sunt admise la tranzacționare, **în sensul că acestea nu reprezintă beneficii sau avantaje asemănătoare celor reglementate anterior la art. 39 alin. (2) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, dacă sunt realizate în scopul exercitării mandatelor**.

35. De altfel, Curtea mai reține că modificarea adoptată de Camera decizională nu se îndepărtează de la scopul inițial al adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2018, astfel cum rezultă din preambulul acestui act normativ, care a vizat modificări ale cadrului normativ existent, **cu scopul asigurării unei bune guvernante a regiilor autonome, cu consecințe asupra performanței economice și competitivității acestora**. Totodată, prin expunerea de motive care a însoțit în procedura legislativă proiectul de lege criticat, inițiatorul a precizat între motivele emiterii ordonanței de urgență că eficiența operatorului economic depinde de performanța managementului acestuia, de

corecta implementare în funcționarea societății a mecanismelor de bună guvernare, iar existența în cadrul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011 a unor constrângeri operaționale și de eficientizare a obținerii profitului determină modificarea reglementărilor legale incidente în materia guvernantei corporative.

36. Curtea observă că, în urma modificării legii de către Camera decizională, ar urma să fie acordate administratorilor și directorilor în cadrul sistemului unitar, precum și membrilor consiliului de supraveghere și membrilor directoratului, în cazul sistemului dualist, **două tipuri de cheltuieli cu regim juridic diferit**: (i) *cheltuielile cu reprezentarea, transportul și diurna: acordate sub formă de „alte beneficii”* potrivit alin. (2) și (4) ale art. 39, acestea fiind menționate ca „alte beneficii” atât prin contractul de mandat, cât și prin regulamentul-cadru aprobat de AMEPIP și fiind limitate la o valoare totală a beneficiilor acordate într-un an de mandat care să nu depășească valoarea a două indemnizații fixe brute lunare; (ii) a doua categorie de cheltuieli introdusă prin noul alin. (5) al art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 din legea criticată se referă la *cheltuielile cu reprezentarea, transportul, diurna și cazarea* ale administratorilor și directorilor, în cazul sistemului unitar, respectiv ale membrilor consiliului de supraveghere și ale membrilor directoratului, în cazul sistemului dualist, realizate în scopul exercitării mandatelor și care sunt acordate, potrivit legii, **sub formă de decontări de cheltuieli**, și nu sub formă de beneficii sau avantaje în sensul celor reglementate la alin. (2) și (4) ale art. 39. Se constată, de altfel, că aceste cheltuieli introduse prin alin. (5) și acordate sub formă de decontări sunt deja reglementate la art. 51 alin. (1) lit. I) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, care stabilește categoriile de documente și informații care trebuie publicate pe pagina proprie de internet pentru accesul acționarilor și al publicului, evidențiind distinct decontările de alte beneficii: „I) cheltuielile totale cu personalul în ultimii 3 ani (inclusiv salarii, sporuri, bonusuri, traininguri sau formare profesională, *decontări și alte beneficii*)”.

37. Faptul că textul de lege criticat în prezenta cauză a introdus, în esență, și **alte tipuri de cheltuieli cu reprezentarea, transportul, diurna și cazarea, care nu sunt asimilate beneficiilor sau avantajelor acordate de societate**, fiind distincte de cele reglementate în cuprinsul art. 39 alin. (2) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, este corespunzătoare finalității legii, respectiv circumstanțiază sfera beneficiilor acordate prin contractul de mandat în cazul acelor cheltuieli cu reprezentarea, transportul și diurna care nu sunt realizate în scopul exercitării mandatelor distinct de cheltuielile cu reprezentarea, transportul, diurna și cazarea care sunt realizate în scopul exercitării mandatelor și care sunt, de fapt, decontări de cheltuieli prevăzute de lege, acestea din urmă fiind enumerate și la art. 51 alin. (1) lit. I). Prin urmare, o atare normă juridică poate fi adoptată de Camera decizională, în propria procedură parlamentară de legiferare, fiind expresia propriului aport, exprimat în limitele marjei de legiferare permise acesteia de însuși principiul bicameralismului.

38. În concluzie, Curtea reține că, prin completarea articolului unic al legii criticate, Camera decizională a acționat în sfera sa de competență, iar modificările aduse legii criticate constituie expresia unei reglementări corespunzătoare cu finalitatea legii, întrucât au în vedere măsuri de natură să asigure eficientizarea activității societăților de stat, prin dezvoltarea de noi mecanisme de guvernanta corporativă. În sensul jurisprudenței Curții (Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, precitată, sau Decizia nr. 904 din 16 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 22 ianuarie 2021, paragraful 38), art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptat/ă de prima Cameră sesizată să fie dezbătut/ă în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări.

39. Prin urmare, redactarea pe care a adoptat-o Camera Deputaților nu se îndepărtează în mod esențial de textul reglementării analizate și adoptate în Senat și nici de obiectivele urmărite de proiectul de lege prin care și Camera de reflecție a decis pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2018, astfel încât nu se poate reține încălcarea principiului constituțional al bicameralismului.

(2.2) Critici de neconstituționalitate intrinsecă formulate în legătură cu încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 135 alin. (2) lit. b) referitoare la obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară

40. În esență, autorul obiecției susține că prin introducerea alin. (5) în cuprinsul art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, prin legea supusă controlului de constituționalitate, sfera cheltuielilor ce vor putea fi realizate de către administratori și directori, precum și de către membrii consiliului de supraveghere și membrii directoratului din întreprinderile publice ale căror acțiuni sunt admise la tranzacționare va fi una nelimitată.

41. Analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea reține, în acord cu cele constatate prin Decizia nr. 392 din 29 aprilie 2026, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, că, potrivit art. 41 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, cu modificările și completările ulterioare, AMEPIP — organ de specialitate cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului, are rolul de a stabili politica de guvernare corporativă, de a coordona implementarea regulilor în domeniu la nivelul autorităților publice tutelare, de a le monitoriza și evalua, respectiv de a aplica sancțiuni pentru abaterile identificate.

42. În acord cu funcțiile, atribuțiile și responsabilitățile sale, reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 617/2023 privind organizarea și funcționarea Agenției pentru Monitorizarea și Evaluarea Performanțelor Întreprinderilor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 27 iulie 2023, AMEPIP exercită funcția de monitorizare și control al implementării și respectării cerințelor de guvernare corporativă prevăzute în legislația în vigoare, de către autoritățile publice tutelare și de către întreprinderile publice, îndeplinind activități de monitorizare a performanțelor întreprinderilor publice, respectiv de organizare și gestionare a corpului administratorilor de întreprinderi publice.

43. În vederea îndeplinirii acestui rol, AMEPIP are printre atribuțiile sale principale monitorizarea implementării politicii de remunerare în conformitate cu principiile de remunerare a membrilor consiliului de administrație/supraveghere/director/directorat al întreprinderilor publice, precum și a politicii de dividende pentru întreprinderile publice [art. 44 alin. (4) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare], iar în acest scop poate solicita întreprinderilor publice comunicarea de date și informații referitoare la activitatea desfășurată, acestea având obligația să le comunice [art. 4 alin. (3) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 617/2023]. Totodată, Curtea observă că subzistă obligația întreprinderilor publice de a publica o listă de documente și informații pe pagina proprie de internet pentru accesul acționarilor și al publicului, evidențiind distinct „decontările” de „alte beneficii” în cuprinsul art. 51 alin. (1) lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2016, cu modificările și completările ulterioare. Mai mult, competența AMEPIP de monitorizare a implementării politicii de remunerare a membrilor consiliului de administrație/supraveghere/director/directorat al întreprinderilor publice se exercită și prin atribuția legală de a stabili detaliat prin regulamentul-cadru categoriile de beneficii

acordate prin contractul de mandat. Restul cheltuielilor care fac obiectul unor decontări efectuate potrivit legii nu pot fi apreciate ca având un caracter nelimitat, existând criterii și condiții legale care reglementează modalitatea de decontare a cheltuielilor publice, inclusiv a celor care privesc reprezentarea, transportul, diurna și cazarea efectuate în scopul exercitării mandatelor.

44. Și în prezenta cauză, aplicând cele statuate anterior cu caracter de principiu în decizia menționată, în legătură cu funcțiile, atribuțiile și responsabilitățile AMEPIP, reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, Hotărârea Guvernului nr. 617/2023 și în temeiul Normelor metodologice pentru stabilirea indicatorilor de performanță financiari și nefinanțari și a componentei variabile a remunerației membrilor consiliilor de administrație/supraveghere ale întreprinderilor publice, precum și a directorilor, respectiv a membrilor directoratului, aprobate prin art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 639/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 28 iulie 2023, **Curtea reține că reglementarea decontării cheltuielilor care privesc reprezentarea, transportul, diurna și cazarea efectuate în scopul exercitării mandatelor distinct de alte tipuri de beneficii, cum sunt cele instituite la art. 39 alin. (2) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011, nu semnifică în mod automat că aceste cheltuieli sunt nelimitate, excesive sau nejustificate**, condițiile în care operează decontarea fiind prevăzute prin lege, ori că se sustrag controlului și autorizării exercitate de către AMEPIP. Această agenție va controla și va autoriza în continuare orice cheltuială care se circumscrie în totalul beneficiilor acordate într-un an de mandat și va aprecia în legătură cu oportunitatea sau natura juridică a acestor cheltuieli, precum și cu privire la limitele/plafoanele acestora. Mai mult, Curtea reține că textul de lege criticat condiționează acordarea sau decontarea acestor cheltuieli de realizarea acestora exclusiv în scopul exercitării mandatelor, aspect ce constituie o garanție în plus în vederea asigurării monitorizării de către AMEPIP a cheltuielilor susceptibile de a fi decontate.

45. În concluzie, nu intră în competența Curții Constituționale stabilirea beneficiilor ce pot fi incluse în cadrul contractului de mandat și nici a criteriilor legale în funcție de care anumite cheltuieli publice pot fi decontate fără a fi considerate beneficii/avantaje, astfel încât reglementarea, prin actul normativ criticat, și a altor tipuri de cheltuieli care privesc reprezentarea, transportul, diurna și cazarea realizate în scopul exercitării mandatelor **nu reprezintă per se o încălcare** a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 135 alin. (2) lit. b) referitoare la obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară. În sensul jurisprudenței Curții Constituționale, dispozițiile art. 135 din Constituție privind economia trebuie interpretate sistematic și prin luarea în considerare a finalității lor, fără a se absolutiza una dintre obligațiile ce revin statului conform alin. (2) din acest articol, până la înlăturarea celorlalte obligații la fel de importante (a se vedea Decizia nr. 566 din 20 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 februarie 2005).

46. Curtea reține astfel că legea criticată reafirmă voința legiuitorului de reglementare a criteriilor de remunerare a administratorilor și directorilor, în cazul sistemului unitar, respectiv a membrilor consiliului de supraveghere și a membrilor directoratului, în cazul sistemului dualist, iar această opțiune legislativă se circumscrie libertății constituționale a legiuitorului, consacrată de art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a stabili condițiile și criteriile de acordare a unor drepturi. Curtea reiterează jurisprudența sa în materie, potrivit căreia un ipotetic control cu privire la oportunitatea reglementării excedează în totalitate sferei de competență a Curții Constituționale, având în

vedere că adoptarea măsurii în cauză ține de marja de apreciere exclusivă a Parlamentului, a cărei opțiune în privința caracterului oportun al măsurii nu poate fi cenzurată (Decizia 54 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 3 martie 2022, paragraful 75). Definirea domeniului de aplicare a unei legi și crearea unui statut juridic special, în funcție de anumite situații obiective avute în vedere, reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, pe care Curtea nu îl poate controla (Decizia nr. 839 din 14 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 26 martie

2018, paragraful 23). Totodată, Curtea a mai statuat că legiferarea presupune normarea unor acțiuni/conduite/comportamente de la cele mai generale la cele mai concrete, chiar cazuale, gradul de generalitate al legii fiind determinat, în mod exclusiv, de decizia de oportunitate a Parlamentului. Neexistând un grad de generalitate prestabilit al reglementării, este voința exclusivă a legiuitorului să aleagă modalitatea concretă de legiferare, în raport cu obiectul de reglementare și scopul urmărit (Decizia nr. 343 din 1 iulie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 24 septembrie 2025, paragraful 30).

47. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2018 pentru completarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernarea corporativă a întreprinderilor publice este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 mai 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

